

Mieninfo

Nr 3 / 2014 sep, okt & nov.

Red: Jan Sikkema 0459-85130 / Eivor Lindstrand 0459-85122

Thea Johansson 0459-85146 / Björn Jäderås 0459-85143

Adress: Hakefors 3, 362 92 Tingsryd

e-post: info@bjk.g.se

webbsida: www.miengruppen.se

Vildsvinsfesten

Som brukligt var den en vildsvinsfest i Bygdegården även i år. Och det var Jan som jagat och stod för grillningen. I år var de inte så många anmällda så det blev inte ett helt vildsvin utan några utvalde delar av ett större djur. Dessutom kompletterad med en god korv gjord på vildsvinskött.

Färre deltagare ger ju också ett lägre överskott till Miengruppen för att ge ut denna tidning. Men för detta nummer så kommer pappersupplagan vara lägre så förhoppningsvis klarar vi ekonomin även detta år. /Björn

Foto: Christina på Högåsa

Lågornas inferno

Under antiken eller på medeltiden var husen ofta byggda av trä och täckta med halmtak. Bara ett litet misstag i hanteringen av elden inom- eller utomhus kunde medföra att en hel stad började att brinna. Taken räckte ut över väggarna och brinnande delar föll ner på de trånga gatorna. Detta kunde leda till att branden blåstes upp i de smala passagerna och tog en väldig fart åt sidorna. Så snabbt att människor kunde slungas upp flera meter i luften.

Mellan den 2 och 6 september år 1666 förstördes 13.000 hus och 87 kyrkor i London och såmed fyra femtedelar av hela staden. 100.000 människor förlorade sina hus. Men trots att eldsvådan var så omfattande dog endast 6 personer. Detta hände efter en het och torr sommar som följdes åt av en varm sydvästvind i slutet av augusti. Eftersom det inte fanns tändstickor (som uppkom först 1820) tände man med tändmaterial och glödande kol som fördes från hus till hus i hinkar.

Bagarens namn skulle aldrig glömmas. På lördagskvällen innan den 2 september låste bagaren Farynor sitt kungliga bageri i närheten av floden Themsen. Under lördagsnatten väcktes han av elden, kunde rädda sin familj, men pigan i huset omkom tyvärr av lågorna. Mr. Farynor hade missat att det hade legat glöd kvar i bakugnen. Detta var bara början på den stora katastrofen som komma skulle.

När man ville bygga på en våning på ett hus i London hängdes den över våningen under och det ledde till att huset blev bredare och bredare ju högre upp man byggde. Ju längre upp man kom i huset desto tätare blev det mellan dem och ibland stötte de nästan emot varandra vilket betydde att elden mycket lätt kunde sprida sig från hus till hus.

Inom några få timmar hade hela distriktet Pudding Lane förstörts. Korsvirkeshuset som bl.a. hade både trä och tjära som byggmaterial försvann omedelbart i de heta lågorna. Lagerhus med olja, lin, tjära och sprit satte ännu mer fart på branden och snart brann även varven där det fanns både trävaror och träkol.

Londons dåtida borgmästare Thomas Bludworth väcktes och sa en mening som aldrig heller skulle falla i glömska: „ Ah, det där klarar en kvinna av om hon bara pissar på det.“ Sedan gick han och lade sig igen.

Men inne i staden kämpade man med vattenfyllda läderhinkar. Vattenledningarna som bestod av trä var opålitliga, men ibland gick man in i ledningarna på vissa ställen och anslöt pumpar. För att nå dem var man tvungen att bryta upp gatorna. Hela denna procedur medförde att trycket avtog i ledningarna och att det blev ännu svårare att få fart på vattnet.

Samuel Pepys åkte på söndagen till Karl II för att prata med honom. Kungen hade då ännu inte hört talas om branden. Pepys bad om tillåtelse att få spränga bort en del husrader så att elden inte skulle kunna spridas vidare. Han fick tillåtelsen, men husägarna satte sig emot det och han började att gråta när han såg hur bara en enda flamma kunde leda till en brinnande bäge som omfattande en hel bro.

På måndagen förstörde branden Cornhill, Londons centrum och Saint Pauls katedral som var omgiven av byggställningar. Från kyrkan rann smält bly som i bäckar ut på gatornas rödglöda kullerstenar. Stenarna från byggnaden föll ner som granater på gatorna. På onsdagen tog slutligen de marina styrkorna tag i brandkatastrofen och sprängde bort delar av staden och nu äntligen upphörde den hemska brandsvådan.

Text: Boel Cederqvist

Skrivarkurser i Gröntebo

Även i sommar har jag haft olika skrivarkurser här i mitt torp i Gröntebo.

Många har kommit långväga ifrån för att delta.

Det är verkligen roligt att kunna inbjuda till vår vackra trakt.

Delta garna har njutit när de promenerat genom byn, paddlat i ån och cyklat ner till Laxasand och badat.

Vad gör vi på min skrivarkurs?

På grundkursen skapar vi en fiktiv karaktär som vi placerar i olika miljöer och situationer.

Vi använder bildkort och olika scheman så att inspirationen får fart. Det ska kännas enkelt och roligt att skriva!

Vi samtalar om texterna, läser mellan raderna och lyfter fram allt som fungerar. Responsen utvecklar både texten och författaren.

Nästa år - nya skrivarkurser

Nästa år blir det en grundkurs under midsommarehelgen och en i början av augusti.

Om du vill pröva på att skriva under endast en dag, kommer en så dan chans i juli nästa år.

Välkommen att höra av dig om du vill veta mera!

Veronica Grönte

www.forfattarskola.se

veronica@forfattarskola.se

073-90 12 12 5

Fata Morgana

En bröllopgondol i Mien, kan det vara
tänkbart?

Jodå, brudparet vinkar åt mig så rart.
Bruden bär gulddia dem med diamanter
Slöjan har hjärtformade kanter

Brudgummen är klädd i vit frack,
spetsiga lackskor med halvhögklack
Passar bra till bröllopsdansen
när han bjuder upp bruden till den första
valsen

Gondoljären jämna, lugna årtag tar,
lugnt och stilla gondolen far
En lyckönskningspresent vill jag giva dem,
snabbt jag återvänder hem

Min pendyl på väggen ska de få
Då blir de nog så glada båda två
Passar nog bra i Italien där de ska bo
Nu åt Venedig de ro

När jag återvänder till Miens strand
Ej längre är gondolen kvar
En hägring det kunde vara
Hur kunde de armars så fort hänifrån fara?

Jag packar min resväska
och till Venedig jag far
En längtan dit jag har

I en gondol på Canal Grande
åker ett ungt par
Är det inte de som i Mien var?

De vinkar så glatt åt mig igen
Nu börjar jag tvivla på hägringen
Att de valde sin bröllopsresa till sjön Mien
kan jag ju förstå
För någon vackrare resa de ej kunde få

Text och bild: Karin Cederqvist

20 000 kronor räcker

Nu har vi i Mienet fått en klar bild av föreningens ekonomi. Och glädjande nog så kommer det att räcka med de 20 000:- som medlemmarna redan betalt in som insatser, att jämföra med de 30 000:- som vi hade satt som maxgräns.

Hade vi kunna kommit undan ännu billigare? Knappast, vi har vänt på alla slantarna så bra som vi kunnat. Dessutom var bidragen från **Sparbanken Eken, Tingsryds kommun, Länsstyrelsen och PTS** villkorade av att alla skulle betala minst 20 000:-. I annat fall skulle bidragen sjunka i motsvarande grad så att vi ändå skulle få betala detta belopp.

Hur har vi då lyckats med detta?

- Vi har en föreningsform och ekonomisk modell som gett oss skatte- och momstekniska fördelar, men givetvis i helt lagliga former.
- Vi har lyckats bra med upphandling och förhandlingar med våra leverantörer och samgrävningspartner (Krafttringen, Tingsryds kommun och Eon).
- Genom ideellt arbete i styrelsen och av projektledarna, t ex vid planering, projektering, administration av markavtal mm, har vi hållit kostnaderna nere.
- Inventering och efterforskning av bidragsmöjligheter och att det gjorts bra och korrekta ansökningar med vidhängande administration.
- Flera medlemmar har själva bekostat eller hjälpt till med förberedelse innan grävning och återställning efteråt på sina marker.
- Dessutom har alla medlemmar själva bekostat grävningen på ~~egen~~ tomt.

Vad har det då kostat?

Mycket förenklat och avrundat så har nätet **kostat ca 5,1 miljoner** inklusive nergrävning av elkablar. Detta har vi finansierat genom **1,4 miljoner i bidrag, samgrävning mm på 1,9 miljoner** samt våra **egna insatser på 1,8 miljoner**.

Vi är 89 betalande medlemmar. Bygdegårdsföreningen, den nittionde medlemmen, betalar med att Mienet utnyttjar Bygdegården för möten, noden står där mm.

Det framgår då att verklig kostnad i genomsnitt blev ca 57 000:- per medlem. En mindre del utgör kostnad för nergrävning av el men lejonparten är kostnaden för fibern.

Så **grattis** till alla oss som har valt att gå med från början. Kostnaden för tillkommande medlemmar kommer bli avsevärt högre än de 20 000:- vi betalt.

Driftskostnader

Men föreningen (Mienet) kommer ju i fortsättningen att ha driftskostnader. Det är all bokföring och annan administration, försäkringar och annat medlemsarbete som tidigare gjordes ideellt mm.

För 2014 har vi beräknat det till 52:- (65:- inklusive moms) per månad. Detta betalas av de som har kopplat upp sig mot Wexnet.

De som är uppkopplade men bara utnyttjar nätet för trygghetslarm behöver inte betala denna avgift.

Medlemsavgiften på 100:-/år (2014) betalar alla medlemmar utom Bygdegårdsföreningen.

Till detta kommer en månadskostnad till Wexnet på 150:-/ månad upp till 100 Mbit/s (undantag enbart trygghetslarm) samt för de tjänster som du valt som internet, telefon, teve etc.

Styrelsen i Mienet

Grillkväll i S Hunnamåla

I takt med generationsskiften, fastigheter som byter ägare, ändrad boendestruktur där fritidsboenden blir vanligare på landsbygden så utgör "byaträffar" viktiga mötesplatser för människorna som delar bygden men som sällan möts på annat vis. Och kanske är det därför den årliga grillkvällen vid Gårdsgölen i S. Hunnamåla är levande? I kanske snart två decennier har fastboende, sommarstugegäster av blandade nationaliteter i/runt S Hunnamåla träffats på Christer Martinsson nogsamt iordningsställda marker för att grilla, sjunga, ha lotteri, prata och dessutom få ett ansikte på vem som bor var! Så gjordes även i år! Fredagen den 11 juli sken solen, gölen blänkte precis som den brukar bland björkarna i solnedgången och glöden i den "gnistsäkra" eldplatsen var varm – det såg Niklas Martinsson till som dessutom höll ett vakande öga på den extremt torra omgivningen. Och det är alltid lika intressant att se variationen bland det som grillas – fisk, fågel, korv, vilt, grönsaker och oftast avslutas det med grilla march-mallows på pinnar! Många är de som numera utan överdrift kan kallas "stammisar" på träffen men i år hälsades några nya i bygden välkomna!

Sofia Ihlström med det levenade notstället Rebecka höll i allsången.

Efter livligt prat om vitt och brett bland borden, mat och dryck anlände bygdens sånglärka, Sofia Ihlström med det levande notstället Rebecka, tillika dotter och ett antal klassiska sommarvisor sjöngs. Alla tog ton - på sitt sätt och ibland till stor muntration. Tack till Christer Martinsson för vi fick vara där, Hasse Martinsson för se till att stolar och bord kom på plats, Niklas för glöden, Kalle och Karin Mellgren som håller i det hela samt tack till alla som var där! Om inte annat så ses vi nästa år – samma tid, samma plats!

Mäns Lindell

Kalle "Kallewille" och Karin Mellgren genomförde lotteriet på minst tre olika språk till stor muntration (t ex vad är to-og-halvfems)!

Här börjar en artikel om gårdens somnu heter Sjörup och där nu Claire och Christer Lieberath bor. Den publicerades ursprungligen i Tingsås Hembygdsbok 2013 och är skriven av **Eva Brinck och Thomas Liljegren** och förmedlat till redaktionen av Monika Johansson i Midingsbråte. Artikeln är ganska lång så vi delar upp den på två nummer.

Tomas är väldigt intresserad av vem drängen Olof, som nämns på flera ställen, är. Vet du någotså hör av dig till redaktionen eller Monika.

Några minnen från en gård i Gäddeviksås i början av 1900 talet.

Vår pappa Erik Liljegren var född 1900. Han var yngst av femsyskon. Familjen bodde på en större gård i Gäddeviksås. Pappas pappa, vår farfar, Johan Henrik, var musikfanjunkare på I11, bonde och gästgivare. En av hans döttrar, Ingeborg, beskriver sin far så här: *"Framstående musiker, lantbrukare och odlare. Plikttrogen. Glad sällskapsmänniska, omtyckt av alla. Innehade en mångfald förtroendeuppdrag i Tingsås socken. Skrivkarl. Mycket ståtlig, präktig och god*

man." Han köpte gården i Gäddeviksås ca 1890. Förmodligen fick han hjälp med finansieringen av Jonas Karlsson som var en välbeställd man och som farfar var avlägset släkt med.

*Musikfanjunkare Johan
Henrik Liljegren*

Vår farmor Hilda dog 1913. 1914 eller 15 sålde farfar gården och flyttade till Tingsryd. Där levde han, i det hus som numera är Medborgarskolans, fram till sin död 1928.

Vår Pappa fick därmed ge sig ut i världen och hitta sin egen försörjning. 1954 var han, efter en krokig vandring via trädgårdsmästerier, folkhögskola, folkskoleseminarium, lärartjänster och kommunalpolitik, tillbaka i Tingsryd. Nu som Överlärare för folkskolan. En tjänst som han hade till sin pension 1965. Han dog 1970.

När pappa fyllde 40 år, 1940, hade hans syskon och syskonbarn samlat ihop sig och skrivit en familjeyournal. På hans 50 årsdag gjorde de en uppföljning. Det är ett nöje att läsa dessa journaler. Många har medverkat med texter, dikter, bilder. Texterna har varierande innehåll. Många handlar om jubileans karaktär och livsresa, några handlar om hur livet var i syskonen Liljegrens barndom.

Drängen Olofs språk påverkade vår pappa mycket. Ibland till vår mammas sorg. Olofs skrönor, som pappa övertog, berättades med Olofs språk och var inte alltid lämpligt i alla salonger. Berättelsen

"Fanjunkarens dräng" ger många prov på hans livsfulla språk. Vi har valt att låta det vara som det skrevs 1949. "Förstår man inte det, när man läser, kanske man förstår det, om man sjunger det", sa pappa när han försökte få mening i märkligt skrivna skoluppsatser. Kan kanske vara ett tips för läsaren av Fanjunkarens dräng också.

Julen i Gäddviksås, skriven av Ingeborg, pappas äldsta syster, berättar bl a för oss att julförberedelsema startade tidigt, i oktober redan. Att julen startar tidigt verkar inte vara ett 2000-talsfenomen.

Ingeborg gifte sig med Bror Adam Nilsson från Ulfersyd, en gård som hette Lotten. Tillsammans fick de fyra barn. Bror Adam blev agronom och riksdagsman för Bondeförbundet. En stor del av sitt gemensammliv bodde de i Borås. Sedan Bror Adam avlidit 1968 flyttade Ingeborg till Täby för att komma närmare sina barn och deras familjer. Hon dog 1972.

Barndomens julfirande, Ingeborg 1939

Det är omöjligt att tala om julen utan att skildra förberedelsema, som börjar redan tidigt på hösten. Barnen väcktes en tidig oktobernorgon av ett taktfast dunk – dunk, åkompanjerade av spiselringarnas slammande och kaffekvarens malande i köket. Efter en stund hördes grova mansröster och fyra stycken manfolk, som slagtröskade på logen, kommo in för davramål. Vinterrågen tröskades alltid med slaga vid tiden omkring sekelskiftet. Kåman var kraftig och gav gott mjöl till julfaket. Halmen bands i stora nekar, som skars till hackelse åt djuren. En och annan nek hämtades även av någon stugsittare som behövde täta sitt halmtak. Västolen stod i köket vintertid. Alltid var det någont som skulle vara färdigt till julen, mattor, gardiner eller kläder till barnen. Det hörde till att man fick någont nytt att ta på sig efter julfaket.

Nästa minnesbild är julsakten. Redan kvällen före fylldes den stora kopparkitteln med vatten och ett anseeligt vedförråds bars i i köket. Klockan fyra på morgonen tändes så en eld under kitteln för att få skållvattnet varmt. Så anlände slaktaren, Lille Håkan, så kallad eftersom fadern också hette Håkan-Hulta-Svennen, nyhetsförmedlaren och historieberättaren samt torparen Sven Magnus, av sin bättre hälft benämnd "femtioöresgubben" enär hangick för en daglön av 50 öre och maten. Gårdens båda drängar och möjligen ytterligare ett manfolk slöto upp, då det behövdes en man för varje skank, och lilldrängen att hålla upp rumpan. Stallyktorna, nyputsade och fina bars omkring av kvinnfolken.

Kropp och själ stärktes av kaffegökar och dalasnus. Äldste drängen hoppade in i stian, närmande sig dagens offer under locktoner och vänligt tilltal, lyckades till slut komma så nära att han kunde klia grisen bakom öronen. Då passade han på att lägga en repsnara runt offrets framkropp. I samma ögonblick rusade de andra manna till och försökte få tag i varsin skank – ett drastiskt skådespel. Det stackars slaktoffret försökte springa åt alla håll på en gång, utstötandes skärande läten. Bedövning förekom ej. De modiga manfolken lågo ömsom på, ömsom bredvid det vilda djuret, till dess det blev så uttröttat att det lät sig läggas på slaktbänken, där det mötte sitt öde.

Den mörka höstdagen var fylld av brådska och jakt. När grisen avlivats, var det kvinnornas tur att rycka in. Farmor, torparhustrun Sven Magnussas Lovisa samt Jullas Tilda samt tjärtepigas på gården togo itu med räntan. Husmoderna var själv sällan med om detta arbete. Det var f. ö. risk för lyte, om hon var havande. På kvällen förbereddes korvtillverkningen. Ett nötkreatur hade också slaktats. Det tillverkades många sorters korv. Köttkvam fanns ej vid denna tid, utan köttet hackades med en bredbladig handysax i en hackdrälla – tråg av trä med tjock plankbotten. Det fordrades en viss vana vid att hacka så att man ej höggi träet, då det kunde bli spetor i korven. Tillredningen av julmaten tog flera dagar. Det överblivna saltades ner, köttet i sitt kar och fläsket i sin tina. vgv

Efter slaktenkomljusstöpringen. Vekar hade flätats under de långa vinterkvällarna, då vi sutton samlade kringrunda bordet i det stora vardagsrummet, upplyst av en fotogenlampa. Farmor hade stor förmåga att berätta om forna tider. Hon var musikalisk och sjöng visor och ballader. Det var vintertid för kallt att sitta med något arbete i det stora köket. Endast den som satt bredvid eller framför kokspisen höll sig varm.

Julbakettet tog en vecka. Många sorters brödi rikliga mängder bakades och det skulle helst räcka till påsk. Mycket gavs bort åt de s. k. julatiggarna. Småfolk i backstugor och torp kom alltid veckan före jul för att få sin julkost. Det var gott om fattigt folk i gränsbygderna och en ström av tiggare drog genom byn. Ingen gick dock ohulpen från vår dörr. En kaka bröd, en bit fläsk och en palt var den vanliga gåvan. Svitema av nödären på 1860-talet märktes fram till sekelskiftet.

Badet gick av stapeln dagen före julafton. Då sattes ånyo fyr under den stora kitteln på den öppna härden. Framför spisen placerades en stor balja. Barnen badades först. Farmor skrubbade dem med hård men kärleksfull hand.

Julaftons morgon kom Sven-Magnus med julgranen som placerades i vardagsrummet. Den kläddes med ljus, glitter och prydnader vi själva tillverkat. Barnen sutton förväntansfullt vid fönstret. Faster Emma med julkorgen var på väg. Hon la upp barnens julklappar på ett särskilt bord. En vetekrans med russini, en sirapslev och en julkuse för var och en. Så kom faster Anna från sitt håll med liknande gåvor. Mor bjöd dem på kaffe med många sorters dopp. Den var duktigast som längst kunde spara sin julhög. Broder Gunnar var svår att plocka russin ur systernas kransar.

Brådskan var stor överallt på förmiddagen. Barnen smusslade med sina julgåvor. Någon dag tidigare hade de fått gå till handelsboden. För sparslanten, som i bästa fall utgjordes av en krona, skulle man köpa julklappar till hela familjen. Allt arbete skulle vara avslutat kl 12. Då började helgen. Man bytte kläder och tog på sig det nya man fått och bänkade sig kring långbordet. Far, mor, farmor, barnen, två pigor och två drängar samt torparen Sven Magnus voro med på den måltiden, ty då utdelades julklapparna. Far läste först julevangeliet och en psalm sjöngs. Mat och dryck vankades rikligt. Mot slutet av måltiden var Sven Magnus så glad att han gol som en gök och rimmade till gröten. Det var rejäla julklappar åt gårdens folk. Klänningstyg åt pigorna, ylletrojor och färgglada yllehalsdukar åt drängarna och torparen. Brännvinet kostade på den tiden 80 öre liter och det köptes väl 20 liter till helgen vilket sköljdes ner med av farmor bryggt malt dricka.

Julottetfärden startades kl 2 på natten, då det var närmare 2 mil till Tingsås kyrka. Vid slädföre gick det bra, men oftast fick man åka på hjuldon som slängde och gled på vinterhala vägar. Det var mestadels barnen och tjänstefolket som fick åka till julottan. Far stannade hemma och skötte djuren, mor brasade och ljusen. Hon skulle också ordna en festlig måltid till vår hemkomst. Hästarna hittade vägen i vintermörkret. Det bramljus i alla gårdar men ljusast var den vackra kyrkan som ligger på en höjd vid sjön Tiken. Varje gård hade sitt kyrkstall, där hästarna sattes in och man pålsade av schalar och reskappar. Det var julens höjdpunkt att från vintermörkret komma in i den med stearinljus upplysta kyrkan, hälsad av den vackra julsalmen.

Efter julottan blev det en tävlan om vem som skulle hinna hem först. Hans skulle få skörden först bärgad på följande år. Hemma väntade julbordet och den vana öloten. Så kom några provningens timmar för oss barn. Man fick inte leka på juldagen och man fick inte sova, ty då blev man sömrig hela året. Räddningsplanerna voro jultidningen "Jultomten" och några sällskapsspel. Tjänstefolket kunde dessutom berätta om spöken och varsel, så att sömnen hölls borta. Ibland kom det också någon vägamans vandringsman, som fick stanna över julen och som tack här för underhöll oss med sina äventyr. Annandagen fick vi pröva skridskorna och kälken. Senare tiders påfund, sparkstötting och

skidor voro okända i denna landsända. Annandagens eftermiddag samlades fastrama hos oss. Då gissades gåtor och lektes med nötter. Sedan följde julkalasen.

Efter trettonhelgen började tröskan igen ty då var halmen slut till djuren. Sedan började skolan. Så gick året sin kretsgång. Ingenting kan mera framkalla den hissnande glädje och förväntan, man kände inför barndomens jul.

Skörden. Ingeborg 1949

Höskörden skulle tas tillvara från steriga backar och tuviga kärr. Det var veckan efter midsommar, så det var högtid att sätta igång om allt skulle hinnas med god tid före fruntimmersveckan.

Fanjunkaren hade konferens med sin torpare Gustav om vilka som skulle budas. Det gällde först och främst åtta tillvara på de dagsverken som fanns tillgodo. Kroka-Mattsén hade lånat häst till Sölvesborg, där han varit och sålt räfsor och skoffor. Det var två dagsverken. Ja, så hade Samla Pelle haft en begravningsskjuts. Hade han inte förresten varit här med en ko till tjuren, vilket blev ytterligare två dagsverken. Flera räknades upp, som var skyldiga än för det ena än för det andra, men de förslog ju inte långt. Mycket skulle hinnas med – 100 dagsverken och väl det, fick man nog räkna med. Mårne vi inte kunde få hit Johan-Jönsa-Svennens Magni, sa Gustav. Jo kanske det – och jag skall minsann skicka bud efter Samla-Pelle också, menade fanjunkaren, för se han är kvicker med lien. Ja, så var det räfserskor också. Där fanns Gustavs Emma, Elma-Hilda och Kal-Petters Inga att välja på.

Folk budades, men hur det var kom det inte så många de första dagarna. Det var nog bara torparen, drängen och en eller två till. Därför kom manna långa ifrån varandra under arbetet och det blev just inte så mycket pratat. Men allteftersom dagarna gick och arbetet fortskred ökades personalen. De dagsverksskyldiga höll sig noga underrättade om utvecklingen d.v.s. hur mycket som var kvar att göra, så att de hann vara med om slätterölet. De sista dagarna gick arbetet med liv och lust. Då brukade arbetsstyrkan vara tio man assisterade av fem eller sex kvinnfolk.

En slätterdag började klockan sex på morgonen. Klockan sju var det frukost på gården. Efter maten hölls en halvtimmes rast på gården. Sedan fortgick arbetet till klockan tolv, då middagen serverades. Nutarvades en längre rast, ca en timma, på det att varje fall de äldre skulle få sig en liten lur. Mera fton bars ut till ängen vid femtiden. Den bestod av kaffe och smörgås med något tilltugg, vanligen pannkakor. Dagsverket var slut först klockan åtta på kvällen och då stod kvällsmaten på bordet när folket kom in.

Avslutningsdagen var stämningsfull redan från början, brännvinsflaskan tronade på frukostbordet och det bjöds en sup eller gök allt efter smak. Även vid middagen bjöds på brännvin och i synnerhet gubbarna hade svårt att slita sig från bordet. I allmänhet var arbetet så beräknat, att det kunde hinnas med på eftermiddagen utan svårighet, och den slätaste ängen lämnades kvar till sist. Detta var synnerligen omtänksamt, ty efter att ha inmundigat ytterligare några gökar till mera fton, blev de flesta så griska att de högg jämnt över stubbar och stenar. Mången fin lie fick slängas på skrothögen, när de som det hette "tog haren". Det var en heder att få sista hugget.

Så samlades man så småningom på gården för en nöd torftig toalet. Nöd torftig kan man med skäl kalla den. Den bestod, vad gubbarna beträffar, i att de sköljde av händerna och torkade snuset från munnen.

Förfriskningar var framställda på gården, vanligen öl och svag dricka. Ja, så fördrevs några timmar med att berätta roliga historier och upplevelser. De yngre utmanade varandra på "Lyfta mast" och "Spänna skång" och dylikt i väntan på mat. Det var rejäl mat, smörgås med korv, sylta och annat sovel. Salt sill fick inte förekomma på dessa kalas ty det var vardagsmat. vgv

Kött och potatis vankades och somefterrätt vitagröt följt av röagröt. Skålar tömdes till varje rätt även till gröten. Till den vita gröten skulle även rim förekomma. Det var vid ett sådant tillfälle en gammal torpare Sven–Magnus rimmade så här. ”Denna gröt är kokt i en gryta och inte i en tunna. Skär en av en på mitten så blir det två baljor”.

Efter en lång arbetsdag med riklig förplägnad av både mat och dryck var samtliga trötta och några även dimniga. Sällskapet upplöstes i regel lugnt och stilla, men däremot var det inte så säkert att alla kom hem till sitt på natten. Jag minns ett fall för Samla Kalle. Han ramlade i en buske strax nedanför trappan, somnade och vaknade klockan fem, tog sin lie och gick till granngården, där det skulle bli kalas den dagen.

Som avslutning på den här episteln skall jag be att få citera en strofsom ovan nämnde Sven-Magnus brukade sjunga när han var på humör:

”Med sörjsen ton jag sjunga vill
Om Beakanessen och hans kärning
En lite nypa mjöl hon hade i
sin bonnalösa fjäring
Sen satte hon paus i stinkakeplaut
Och bakte och graut
Och Beakanessen aut.”

Fortsättning i nästa nummer/Red

Välbesökt badplats och kiosk men färre än förra året

Vi som har stått i kiosken i Midingsbråte i sommar är: Anna, Moa och Julia. Vi vill tacka alla för trevliga onsdagkvällar då jättemånga kommer och fikar och har det trevligt tillsammans. Tack också till alla som kommer och köper glass och andra onyttigheter av oss på dagarna! Det har varit en varm och härlig sommar men betydligt färre badgäster än förra året. Vi hoppas på en lång fin höst nu och längtar redan till nästa sommar.
Hälsningar Anna, Moa o Julia

Helt tomt var det inte visar Ferdinands bilder.

Fotboll på Hagavallen

MIF mot Tolgs IF den 4 maj. Möjligen publikbilder från annat datum.
Ferdinand fotade fotbollen och mötet.

Mienets årsmöte 9/4

I år var det Claire som höll i
ordförandekubban.

Händer runt Mien

September:		
Månd 1/9	19:00	Gympan börjar i Bygdegården och fortsätter under hösten. Värmott! Kristina
Onsd 3/9	18:00	Visans vänner I Bygdegården i Gädddeviksås. Kontakt Gun 0477-150 80
Lörd 6/9	15:00	Fotboll på Hagavallen Midingsbygdens – Konga SK.
Lörd sönd 6-7/9	10:00 – 18:00	Konst- och Hembygdsrundan. Annelie, Björn och Ruth. Infopå: www.konstohembygd.se
Onsd 24/9	18:30	Stickcafé i Bygdegården. Kontaktperson: Thea Johansson 0459-85146
Sönd 28/9	15:00	Fotboll på Hagavallen Midingsbygdens IF – Braås GoIF.
Oktober		
Fred 3/10	18:00	Visans Vänner har ärtsoppekväll i Gädddeviksås Bygdegård. Soppa och äppelkaka samt kaffe. Kontaktperson Gun Ihlström 0477-150 80.
Lörd 4/10	14:00-15:30 15:30-17:00	Bastubaden på lördagarna börjar igen i Bygdegården Damer kl. 14.00 - 15.30 Herrar kl. 15.30 - 17.00
Sönd. 19/10	14:00-18:00	Nu blir det kakkalas igen. Fika så mycket du vill för 50:- i Bygdegården i Gädddeviksås. Kontakt Aila 0459-850 23.
Onsd. 22/10	18:30	Stickcafé i Bygdegården. Kontaktperson: Thea Johansson 0459-85146
November:		
Sönd. 2/11		Manusstopp nr 4 -14. Aktiviteter i december 2014 samt januari och februari 2015 Glöm ej att skicka in material. Vad som hänt och kommer att hända. Skriver du på dator. Skicka då gärna på diskett eller e-post. Du kan också be Ferdinand att fota.
Onsd. 5/11	18:00	Viskväll i Idekulla Skola i Ryd Kontaktperson Gun Ihlström 0477-150 80
Onsd. 12/11	18:30	Stickcafé i Bygdegården. Kontaktperson: Thea Johansson 0459-85146
Lörd. 22/11	18:30	Silfesti Bygdegården i Gädddeviksås Orkester: Anders Pojkas Boka dig redan nu hos Tord och Thea på telefonnummer 0459/85146. Observera att anmälan är bindande. Sista anmälningsdag 15/11. Maximalt 100 gäster.

vgv

December:		
Onsd 3/12	18:00	Visans Vänner har julfest i Gäddeviksås Bygdegård Det serveras gröt, skinksmörgås och kaka. Kontaktperson Gun Ihlström 0477-150 80
Lörd 7/12	Från 10:00	Ljustöppning i Gäddeviksås Bygdegård. Förarmälantill Karin o Olle Bergman med uppgift om önskad tid. 0459 850 04 eller 0708 42 24 56.

Gökottan i Midingsbråte

En fin dag den 14 juni fotad av Ferdinand detta och fisket.

Birger fiskelycka

Birger Nilsson har i Mien dragit upp en meter gädda och nästan lika mycket braxen.

